

Книга

Анатолій Артемчук
Качуровська Наталія

Краса і сила Красилівщини

*За сприянням ГО «Українська ініціатива»
та ГО «Поділля»*

Географічна довідка

Красилівський район знаходиться у центральній частині Хмельницької області, в 36 кілометрах на північний захід від обласного центру. Центром району є мальовниче містечко Красилів, яке розташоване на правому березі річки Случ.

Загальна площа Красилівського району становить 1,2 тис. кв. км. На території Красилівського району протікає понад 250 річок і струмків, найбільші з яких ріки Случ, Понора та Ікопоть. Також у районі налічується приблизно 113 ставків.

З Хмельницьким Красилівський район сполучений автомобільним шосе та залізницею Південно-Західної залізниці. В районі розташовано 95 населених пунктів, серед яких:

місто районного значення – 1;
селище міського типу – 1;
сільські населені пункти – 93.

Населення

Чисельність населення Красилівського району станом на 01.01.2012 року становить 54 тисяч чоловік, або 4,6 % від населення області. Національний склад: українці, росіяни, поляки, білоруси, євреї.

Символіка району

Прапор Красилівського району являє собою прямокутне полотнище, що поділене по вертикалі на дві рівні частини: зліва –

синього кольору, справа – зеленого кольору. Синій колір – символ миру, спокою та краси. Зелений колір – символ здоров'я, достатку та добробуту.

В центрі прапора на фоні синього та зеленого кольорів розміщено дубовий трилисник, який здавна вважався символом міцності.

Герб має в своїй основі чотирикутний закруглений донизу **щит**. Поле щита розтяте на зелене і синє.

У центрі щита — **дубовий** трилисник з двома **жолудями**. Дуб є втіленням міцності, сили і чоловічої краси, що пов'язується в даному гербі з назвою центру району — міста **Красилова**.

У центральній верхній частині щита зображене золоте усміхнене **сонце**, яке є символом життя, багатства, і тут виступає як символ **Хмельниччини**, в межах якої знаходяться Красилівські землі.

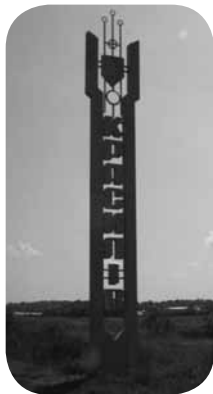
Звідки походить назва районного центру

Найдавніша назва міста — Красне. За переказами вона відбила надзвичайно мальовничу

місцевість, на якій і проживали перші поселенці.

Але найбільш відома легенда розповідає, що назва Красилів походить від словосполучення двох слів «сила» та «краса», тому що проживали у цій місцевості красиві і сильні люди (красиві дівчата і сильні юнаки).

Ходить ще одна легенда, котра говорить про те, що, коли на поселення напали татари, то вони вирізали майже все населення, аж кров людська текла потоками. Річка від крові стала червоною (красною), тому і з'явилася назва Красне, а згодом – Красилів.

Історія району

Найперші поселення у Красилівському районі датуються приблизно VI – III тисячоліттям до н.е., що були виявлені на р. Бужок біля села Котюржинці. Трипільські поселення знаходились біля сіл Западинці, Мала Клітна, Пашутинці.

Колишні землі району входили до складу Київської Русі, після того, як їх підкорив Київський князь Володимир Святославович на початку 80-х років X століття.

У другій половині XII ст. частина сучасного Красилівського району входила до Болохівського князівства, а

частина земель залишалась під владою київського князя. В кінці XII століття Красилівщина ввійшла до володінь Галицько-Волинського князівства.

Після його занепаду Красилівщину захопило Велике князівство Литовське, в складі якого вона перебувала аж до 1569 р. За часів козацтва в 1648-1649 рр. землі Красилівщини входили до Остропільського козацького полку. Після укладення Люблінської унії землі Красилівщини перейшли під владу Польського королівства, де перебували до 1793 р. З 1793 року по 1917 р. Красилівщина перебувала у складі Російської імперії.

Новітня історія Красилівського району бере свій початок від 7 березня 1923 року. Постановою ВУЦВК на території ліквідованих на той час Красилівської, Кузьминської та Чернелівської волостей було утворено Красилівський район, який увійшов до Шепетівської округи.

Вдруге, як окремий, Красилівський район був зареєстрований з 26 лютого 1935 року.

У 1959 р. до складу Красилівського району ввійшло 14 поселень ліквідованого Базалійського району, а в 1963 р. Красилівський район розширив свою територію майже у 3 рази за рахунок населених пунктів розформованих Антонінського, Ружичанського, Чорноострівського районів та Лезніво Хмельницької міської ради.

Загальні втрати, яких зазнав район у період Великої Вітчизняної війни, були величезними. Відновлення довоєнного рівня відбулось лише на початку 60-х років.

У післявоєнний період розпочинається стрімкий розвиток усіх галузей промисловості. З часом розширилась мережа шкіл, медичних установ, бібліотек. Проводиться

реконструкція зруйнованих будівель та розпочинається будівництво нових.

У 1957 р. ремонтні майстерні у Красилові перетворюються в ремонтно-механічний, а наступного року – у машинобудівний завод.

Остаточо сформувалась територія сучасного району в ході адміністративно-територіальної реформи у 1965 р.

Фото з історичного архіву

До його складу входить 1 місто, 1 селище міського типу, 93 сільських населених пунктів.

У 70-х роках наростив потужність Красилівський машинобудівний завод, діяли Антонінський цукро-

комбінат та Красилівський цукровий завод.

З 1995 р. діє спільне українсько-німецьке підприємство у формі ТОВ «Арсенюк і Штефанік», яке переважно займається пасажирськими перевезеннями.

У 2001 році збудована новітня станція технічного обслуговування та ремонту всіх автомобілів «Renault». ДП ЗАТ «Оболонь»Красилівське, яке було засноване у липні 1994 року, знають далеко за межами Красилівського району.

2007 року розпочало роботу ТОВ «Вікс-Фільтрон».

Історія міста Красилів

Красилів згадується в акті від 1444 року, за яким литовський князь Свидригайло в жалуваній грамоті надавав своєму слuzі Михайлу Олехновичу «за його вірну службу» у володіння села Кременецького повіту, у тому числі «Красилів над Случем».

Але скільки дослідників — стільки й версій. Значна частина істориків називають іншу дату – 1437 рік. Тут йшлося про іншу жалувану грамоту того ж князя, надану Михайлу Олехновичу. Протягом 1497 - 1620 рр. Красилів був власністю Острозьких.

30 вересня 1497 році польський король подарував Красилів князю Констанцію Острозькому. І вже до середини XIV ст. в місті нараховується вже 200 будинків. В цей час і засновується Красилівський замок. Саме це й дало поштовх до розширення міста, зростає його значення. Стрімко розвивається торгівля.

В 30-х роках XV ст., коли боротьба між Польщею та Литвою за Волинь і Поділля розгорілася з новою силою, Сигизмунд I, щоб збільшити свій вплив, надав пільги заможній українській верхівці. Тоді міщани Красилова дістали право без сплати мита завозити сіль, раз на тиждень проводити торги, обкладати митом товари, які жителі навколишніх сіл везли на базар. У містечку спорудили замок, згадки про нього трапляються в історичних документах за 1545 і 1552 р.

На початку XVI ст. Красилів поступово перетворюється в адміністративний центр Кузьминської волості. 9 вересня 1517 року Красилів набуває статусу міста з обмеженим

магдебурзьким правом.

Наприкінці XVI ст. - на початку XVII ст. Красилів став власністю Януша Острозького.

У володінні князів Острозьких Красилів перебував до 1620 р., потім містечко переходить, спочатку, до князів Заславських, потім до Любомирських, а потім до Сангушків.

Населення містечка брало участь у боротьбі проти польського панування (визвольна війна, гайдамацький рух 1648-1654рр).

Згідно з Кольбушівською згодою з 1753 р. Красилів з понад 30 іншими селами і містечками перейшов у володіння Ігнація Сапеги, воєводи Мстиславського. На переломі XVIII-IX ст. спадкоємцем Красилівського володіння, до якого в той час належало вже тільки 18 сіл, був його онук Миколай Сапега (1779-1843 рр.), полковник французьких військ і камергер Наполеона I. Після Миколая Сапеги урізане володіння Красилівське успадкувала одна з його дочок - Ідалія.

Незабаром після возз'єднання Правобережної України з Лівобережною у складі Російської імперії, територія Красилівщини увійшла до складу Ізяславської губернії.

Перша світова війна залишила негативний слід на економіці Красилова. Більшість його підприємств зупинили свою роботу, а деякі з них розпались взагалі. З встановленням радянської влади тут створюється сільська рада, хоча до 1925 р. ще зберігається статус містечка.

В роки нової економічної політики економіка пішла угору: розширилась торгівля, збільшилась кількість кустарних промислів, з'явилися перші кооперативні

об'єднання. 7 березня 1923 року Красилів став центром однойменного району.

У 1930 р. Красилів переведено до категорії селищ міського типу. З 3 лютого 1932 року по 26 лютого 1935 року він був позбавлений статусу районного центру, який на той час було перенесено до Антонін.

Німецькі війська окупували Красилів 8 липня 1941 року. Було утворено районну управу та інші органи нової влади. У 1942-1943 рр. тут діяла підпільна організація, яку фашистам вдалося викрити. Радянські війська визволили Красилів 9 березня 1944 року.

В 1950 р. розпочалася електрифікація села; торговельне обслуговування населення Красилова здійснювали раймаг, сільмаг, буфети, чайна, продовольчий магазин.

Тільки наприкінці 50-х років Красилів в основному відбудувався. В 1957 р. йому було надано статус робітничого селища, а з 1964 р. – місто районного підпорядкування.

У 80-х роках розвиток Красилова сповільнився, а подальша економічна криза перших років української незалежності знову відкинула його назад. З кінця 90-х років почало скорочуватися населення, знизився темп виробництва. Але з часом і ця криза була подолана.

В серпні 1989 р. у Красилові було утворено нове підприємство будівельно-монтажне управління робітничого постачання «Укргазпром», яке забезпечувало будівництво газопроводів, приміщень та автоперевезення.

У 1997 р. Красилівський цукровий завод першим в області розпочав виробничий сезон, переробивши за добу 16000 тонн цукрових буряків.

Чим славиться Красилівщина

Палац у Антонінах 2-ї половини XVIII століття.

Антоніни — селище міського типу, розташоване на те-

риторії Красилівського району на річці Ікопоть. Вперше згадується в 1593 р. під назвою Голодиківці, далі — Холодьки (Холодьки, Холодки, Холодиківці).

Фото з історичного архіву

Історична довідка. Відомо, що за актом наслідування у 1753 р. Холодки перейшли у власність Януша Сангушка, який володів ним лише декілька років. Потім право власності переходить до Павла Сангушка, який подарував Барбарі Дунін вищезгадані володіння. Проте чоловік швидко помирає і Барбара змушена за борги віддати Холодки своїй сестрі – Антоніні Дунін-Мальчевській. Чоловік Антоніни Ігнацій Мальчевський стає першим управляючим маєтком. І ось у самому серці селища був побудований палацово-парковий комплекс, який сьогодні вважається одним із кращих **заповідників** в Україні цінних видів дерев, від 1960 р. охороняється державою.

На честь своєї коханої дружини Мальчевський вирішує назвати маєток – Антоніни. З часом ця назва приживається і для села.

Заснований Мальчевським парк і маєток продовжували розбудовувати і наступні власники: Ієронім Сангушко і його син Євстахій. В Антонінах Євстахій Сан-

гушко влаштовує свою літню резиденцію.

Дружина Євстафія Клементина Чарторийська свою увагу приділила парку. Він був розширений. Тут були влаштовані прогулянкові алеї для проїзду карет і бричок.

Можливо родовий маєток Сангушків так і залишився б тільки маєтком, якби у середині 19 ст. онучка Євстафія Сангушка – Марія Клементина не вийшла заміж за намісника Галиччини при Австрійському дворі Альфреда II Потоцького.

Палац кардинально змінюється. У 1895 р. Антоніни переходять у спадок Йосипа Альфредовича Потоцького. Саме за Й. Потоцького палацово-парковий комплекс та інфраструктура Антонін набули того розвитку, який приніс їм популярність.

За проектом французького архітектора Ф.Арво збільшується палацовий комплекс, реставруються бібліотечні зали, ставиться нова в'їзна брама з 6 чотирьохгранних колон, оранжереї наповнюються більш ніж трьома тисячами різних видів квітів і кущів.

За європейськими стандартами було встановлено звіринець, в якому знаходились сарни та лані. По парку гуляли верблюди, тут були і страуси.

У 1900 р. навколо майдану перед головним входом до маєтку були побудовані численні господарські будівлі маєтку, гараж, електростанція, магазин, будинок пасіч-

Фото з історичного архіву

ника, пральня, житлові будинки для прислуги.

Та вже у 1919 році під час наступу більшовицьких військ маєток було повністю спалено.

Але в Антонінах ще є люди, які пам'ятають, як палац два тижні димів, а все село дивилося й боялося підійти. Палала й одна з найкращих у Польщі приватних книгарень, унікальні картини та оранжереї.

Зараз же на місці, де був колись палац, розташувався стадіон.

Від вражаючого своєю красою та величчю комплексу до сьогодні збереглись: кінний манеж (поч. XIX ст.), флігель (II пол. XVIII ст.), старовинна огорожа з трьома

воротами, колишня стайня та декілька невеликих споруд.

Зі сторони парку до наших днів збереглися скульптура лева, частина огорожі та альтанка. Згідно історичних даних, скульптура лева з'явилась

Флігель

Фотограф Шинкаренко Ігор

Старовинна огорожа

Фотограф Шинкаренко Ігор

На колоннах зверху досі збереглися герби Потоцьких

тут після повернення графа Потоцького з африканського сафари, де під час полювання на нього напала левиця. Але мисливці, які були поряд, вистрелили у неї і врятували чоловіка. Трохи згодом, люди побачили, як до них йде маленьке левеня, яке потім Йозеф Потоцький привіз до свого палацу.

І в пам'ять про свого улюбленця Потоцький наказує встановити скульптуру левиці з левеням на території парку.

Навкруги Антонівського палацу на площі розташувалась ще одна історична будівля - колишня стайня, а зараз — селищна рада.

Біля палацу ми відшукали і інші залишки старовинних забудов, які збереглися до наших часів.

Гуляючи вулицями Антонін та фотографуючи най-

цікавіше, до нас підійшла не одна людина. Всі радісно віталися та цікавилися хто ми і що тут робимо. Місцеві жителі з гордістю показували нам «Антонінську перлину» та розповідали багато цікавого.

Найгірше те, що вищезгадана пам'ятка архітектури у дуже жахливому стані. Ще на початку 90-их була розпочата реконструкція палацово-паркового комплексу, але згодом, через брак коштів всі роботи припинилися. Зараз люди починають, як ніколи, цікавитись архітектурою своєї країни, міста і села. Ті пам'ятки, що збереглися, у наші дні набувають надзвичайну історичну та культурну цінність, але, напревеликий жаль, без належної підтримки через кілька десятків років вони просто зникнуть.

Відкрите акціонерне товариство «Красилівський машинобудівний завод»

Машинобудівний завод – одне з найстаріших підприємств Красилова, який знаходиться в 35 км. на північ від обласного центру - міста Хмельницького.

Красилівський машинобудівний завод - потужне підприємство машинобудівної галузі України.

Історія машинобудівного заводу заглиблюється ко-

рінням у 1932 р. Спочатку замість великого заводу було створено невеличку ремонтну майстерню, яка працювала з сільськогосподарським інвентарем.

У 1922 р. підприємство перевели в розпорядження «Цукорремонтпостач» Міністерства харчової промисловості СРСР.

Перші зміни у діяльності заводу відбувалися протягом 1952-1963 рр. В той період були побудовані нові цехи, киснева станція та багато інших будівель.

У 1957 році ремонтно-механічна майстерня була перетворена в ремонтно-механічний завод, що у 1958 р. перейменували в Машинобудівний завод.

Наступна реконструкція заводу відбулася в 1964-1970 рр., під час якої побудували головний корпус, енергетичний блок та інші об'єкти. Завод спеціалізується на виробництві навантажувачів.

У 1986 р. в рамках Міністерства легкого і харчового машинобудування створюється Красилівське виробниче об'єднання «Пищемаш», у котре входить Ізяславський завод «Пищемаш». У 1987 р. Красилівське виробниче об'єднання «Пищемаш» переходить у підпорядкування Міністерства загального машинобудування.

У 1992 р. Красилівське виробниче об'єднання «Пищемаш» передається в підпорядкування Міністерства машинобудування військово-промислового комплексу і конверсії України. У липні 1993 р. підприємство виходить з об'єднання й існує, як Красилівський машинобудівний завод.

У 1995 р. створюється відкрите акціонерне товариство «Красилівський машинобудівний завод». На сьо-

годнішній день завод спеціалізується на виготовленні устаткування машин і механізмів для переробних областей агропромислового комплексу, зокрема для сільськогосподарства, запасних частин для сільгоспмашин, товарів народного споживання. Завод оперативно реагує на вимоги ринку, розробляючи та застосовуючи найновіші технології.

Підприємство ТМ «Мамин хліб»

На сьогоднішній день підприємство ТМ «Мамин хліб» є одним з найбільших на території Західного регіону виробником хлібобулочних та кондитерських виробів.

Історія цього молодого підприємства починається з 2001 р., проте, вже за цей короткий проміжок часу воно зарекомендувало себе з найкращої сторони, заслуживши довіру покупців перш за все якістю випущеної продукції.

Підприємство виготовляє хлібобулочну та кондитерську продукцію в найкращих українських традиціях хлібопечення, постійно вдосконалюючи та впроваджуючи новітній досвід, технології виробництва, методи управління з метою задоволення потреб і сподівань споживачів.

ТМ «Мамин Хліб» працює у цілодобовому режимі у

складі трьох цехів: хлібний, булочний, кондитерський, на новому сучасному обладнанні європейських провідних компаній у сфері хлібопечення.

Назва торгової марки добре запам'ятовується і викликає довіру у широкого кола споживачів, адже раніше традиційно хліб пекли у кожній хаті, а наразі у «Маминому хлібі» використовують давні традиції наших бабусь і матерів та поєднують це із сучасними технологічними надбаннями.

Державне підприємство «Красилівський агрегатний завод»

Агрегатний завод у м. Красилів створено у вересні 1968 р., як філію при Київському виробничому об'єднанні ім. Артема за розпорядженням Міністерства Авіаційної промисловості СРСР з метою виготовлення деталей для авіатехніки.

Протягом 1968 до 2000 рр. завод розбудовувався, зростали обсяги виробленої продукції, підприємство здобувало чесне ім'я та займало достойну нішу у своїй галузі.

Красилівський агрегатний завод виконує державні замовлення на вузли і агрегати авіаційної техніки та випускає цілу низку товарів народного споживання.

У 2000 р. прийняте рішення щодо розробки конструкції опалювальної техніки, а у травні 2001 р. виготовлені перші опалювальні апарати «Вулкан».

На даний момент підприємством випускається 46 видів опалювальних апаратів потужністю від 7 до 30 кВт.

Продукція заводу широко відома по всій території України, а також має неабиякий попит у Росії, Білорусії та Молдові.

Державний професійно-технічний навчальний заклад «Красилівський професійний ліцей» та костел «Серця Ісуса»

На перший погляд і не подумаєш, що теперішній місцевий ліцей раніше був розкішним палацом. Стіни цієї будівлі є хранителями та свідками важливих прадавніх подій.

У 1753 р. Краси́лів та ще кілька поселень дісталися воеводі Ігнатію Сапезі. На зламі XVIII-XIX ст. його

онук, Миколай Сапега, полковник наполеонівської армії, володів великою частиною земель, куди входило 18 населених пунктів. Саме він і спорудив у містечку католицький костел.

Свою дочку Іділію подружжя Сапегів віддали заміж за

*Римо-католицька парафія
«Серця Ісуса» (сьогодення)*

Костянтина Чорбу, представника давнього угорського роду. Чорба продовжив справу свого тестя і щедро оздоблював місцевий костел.

У 1865 р. Красилів, котрий потопав в боргах, придбало французьке цукрове товариство і в містечку виникла цукровня.

Невдовзі дві третини всіх акцій цукроварні викупив Емерик Маньковський. Ще за свого життя Емерик-старший переказав Красилів своєму сину, Емерику-молодшому, правда, сина він пережив. Так містом почав заправляти Емерик-молодший з дружиною Марією з Ярошинських. За Маньковських, в кінці ХІХ ст., костел було ґрунтовно реставровано.

А всі вищезгадані історичні постаті жили у палаці (теперішній професійний ліцей біля стадіону). Припускають, що цей садибний будинок було зведено Сапегою в перші роки ХІХ ст. Красилівчани і досі називають його «палацом пані Маньковської».

Вікна колишнього палацу сьогодні прикрашають дивацькі художньо написані ініціали. Історична будівля від початку мала дві прибудови, до наших часів вони збереглися, але в перебудованому вигляді.

Слід зазначити, що за часів Великої Вітчизняної війни костел «Серця Ісуса» діяв лише півтора року, а вже у 1947 р. костел закрили і почали використовувати як склад. У 1967 р. костел перетворився на дім піонерів, та з 1989 р. почали відправляти перші служби. 17 лютого 1990 року єпископ Ян Ольшанський освятив костел, а опіку над ним передав монахам-капуцинам, які опікуються ним і досі.

Сьогodenня Красилівщини

Подорожуючи Красилівщиною, перше на що звертаєш увагу, так це велика кількість струмків та річок. Наша подорож розпочалася з села Слобідка Чернелівська, після якого одразу ми потрапили до Чернелівки.

Першою великою водоюмою у нашій подорожі стало Чернелівське водосховище, що знаходиться в 34-х кілометрах від м. Хмельницького. З водосховища проведено водогін для потреб міста Хмельницького. Серед інших водонасосних станцій Хмельницького Чернелівський водогін вважається найпотужнішою водною артерією міста, що забезпечує обласний центр водою на 80%.

Далі були Пилипи (тут знаходиться величний монумент вічній славі героїв 1941-1945 рр.), Зелений Гай, Печеське і Грицики, які також вражають сільським колоритом.

І ось потрапляємо у Антоніни, невеличке село із великою історією. На кожному кроці колишні графські маєтки або залишки старовинних споруд. Люди привітні, а зокрема вразила малеча, яка по черзі підбігала до нас щоб сфотографуватися. Дітвора гамірно розповідає про свій літній відпочинок і про те, як вони люблять

село, в якому народилися.

Хлопчакі демонстрували свої навикі катання на велосипеді.

Далі їдемо до районного центру, міста Красилова. Ідучи вуличкою, увагу привертає біла монументальна скульптура, яка за словами красилівчан є пам'ятником

Батьківщині-Матері (рос. Родина-мать) і у якої раніше у руці був меч.

Одразу навпроти знаходиться пам'ятник видатному українському кобзарю Т.Г. Шевченку.

Потім потрапляємо на центральну площу міста. Вражає чистотою та охайністю. Здавалось би, у всіх містах площі однакові: все ті ж адміністративні будівлі,

кінотеатри, фонтани та пам'ятники. Проте, кожне місто по-своєму особливе. І це підтверджує Красилів. Площа має назву Незалежності, але чомусь в самісінькому центрі на постаменті все ще красується Ленін.

Красилів прекрасне містечко, яке вражає чистотою за затишністю. В цьому переконалися, побувавши в міському парку, що починається за кінотеатром.

По обидва боки йдуть просторі алеї, які ведуть до Красилівського професійного ліцею, що поряд зі стадіоном. Алея починається зі скульптури Валі Котику, партизану-

Центральна площа у Красикові

Красилівська міська рада

розвіднику, який героїчно загинув у чотирнадцять років та якому посмертно було присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Далі, у рядочок, розташовуються колорит-

ні лавочки для відпочинку місцевих жителів та туристів.

Що й казати, місто однозначно заслуговує високої оцінки, адже має цікаві місця, пам'ятки та свій особливий колорит.

Красилів — славне та цікаве місто. За словами місцевих жителів, для кожного хто хоч раз був тут, воно стає рідним і близьким по духу, тому що завжди приємно повертатись туди, де тебе зустрічають з обіймами, щирістю та любов'ю.

ТЕЛЕФОННИЙ ДОВІДНИК

Красилівська міська рада

31000, Україна, Хмельницька область,

м. Красилів, пл. Незалежності, 2

тел.: (03855) 4-29-86

Адреса електронної пошти: krasyliv_rada@ukr.net

Офіційний веб-сайт: <http://krasyliv.org.ua/>

Красилівська районна рада

31000, пл. Незалежності, 2, м. Красилів,

Хмельницька область

тел.: (03855) 4-22-72

факс: (03855) 4-20-05, 4-22-72

Адреса електронної пошти: krasylivrada@ukrpost.ua

Сайт: krasylivrada.km.ua

Красилівська районна державна адміністрація Хмельницької області

31000, м. Красилів, пл. Незалежності, 2,

тел.: (038-55) 4-32-68

факс: (038-55) 4-32-68

Адреса електронної пошти: zagvidkr@ukrpost.ua

Відділ державної виконавчої служби Красилівського районного управління юстиції

Адреса: Хмельницька обл., Красилівський р-н,

м. Красилів, вул. Булаєнка Буд. 4

тел.: (038-55) 2-15-09

Відділ культури і туризму Красилівської районної державної адміністрації

Адреса: Хмельницька обл., Красилівський р-н,
м. Красилів, Площа Леніна, буд. 2
тел.: (038-55) 4-22-71, (038-55) 4-22-73

Відділ освіти Красилівської районної державної адміністрації

Адреса: 31000, Україна, Хмельницька область,
м. Красилів, пл. Незалежності, буд. 2
тел.: (038-55) 4-22-42

Відділ реєстрації актів громадянського стану Красилівського районного управління юстиції

Адреса: 31000, Україна, Хмельницька область,
м. Красилів, вул. Булаєнка, буд. 4
тел.: (038-55) 2-13-38

Відділ статистики у Красилівському районі

Адреса: 31000, Україна, Хмельницька область,
м. Красилів, вул. Булаєнка, буд. 6а
тел.: (038-55) 4-25-10

Відділ у справах сім'ї та молоді Красилівської райдержадміністрації

Адреса: 31000, Україна, Хмельницька область,
м. Красилів, пл. Незалежності, буд. 2
тел.: (038-55) 2-29-91

Відділення виконавчої дирекції фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України в Красилівському районі

Адреса: 31000, Україна, Хмельницька область,
м. Красилів, пл. Незалежності, буд. 2
тел.: (038-55) 4-23-50

Державна виконавча служба у Красилівському районі

Адреса: 31000, Україна, Хмельницька область,
м. Красилів, вул. Театральна, буд. 1
тел.: (038-55) 4-31-39

Хмельницька обласна рада

29005, м. Хмельницький, майдан Незалежності, 1,
Будинок рад
тел./факс: (0382) 76-45-17
e-mail: oblrada@oblrada.km.ua

Хмельницька обласна державна адміністрація

29005 м. Хмельницький; майдан Незалежності,
Будинок рад
тел.: (0382) 76-5024, факс: (0382) 76-51-72
e-mail: regadm@adm-km.gov.ua
Офіційний веб-сайт: www.adm.km.ua

Хмельницька міська рада

29013, м. Хмельницький, вул. Гагаріна, 3
тел./факс: (0382) 76-45-02
Офіційний веб-сайт: www.khmelnysky.com

АРТЕМЧУК Анатолій Володимирович

Народився 19 вересня 1967 р. в с. Вікнини Білогірського р-ну Хмельницької обл. 1984 р. закінчив Шекеренецьку середню школу Ізяславського р-ну. Після закінчення Волочиського СПТУ №21 трудову діяльність почав токарем на Південному машинобудівному заводі (м. Дніпропетровськ). Після служби в лавах РА працював машиністом бульдозера в Київському будівельно-монтажному управлінні (зона ЧАЕС), закінчив Хмельницький технікум радянської торгівлі, Міжрегіональну Академію управління персоналом, Національну академію управління. З середини 90-их працював товарознавцем, директором магазину, генеральним директором підприємств в м. Хмельницькому. З 2004 року Апарат Верховної Ради України. З 2006 року приватний підприємець, з березня 2008 року радник Міністра навколишнього природного середовища України. З грудня 2008 року начальник Державної екологічної інспекції в Київській обл. – Головний державний інспектор з охорони навколишнього природного середовища в Київській області. З 2009 року начальник відділу забезпечення діяльності керівництва Київської ОДА. З 2010 р. радник Голови Хмельницької ОДА. З 2011 р. директор департаменту, заступник директора з юридичних питань в ТОВ «Україна Інвест» м. Хмельницький, президент громадської організації «Поділля». Засновник ГО «Українська ініціатива».

Депутат Хмельницької обласної ради п'ятого скликання.

Політик, громадський діяч, економіст, бере активну участь в громадсько-політичному житті України та Хмельницької області.

Автор багатьох книг та статей на політичні, історичні, економічні та екологічні теми.

Одружений, дві доньки та син.

КАЧУРОВСЬКА НАТАЛІЯ ІГОРІВНА

Народилася 14 вересня 1987 року у місті Хмельницькому. Навчалась у Хмельницькій гімназії №2.

У 2010 році закінчила Хмельницький національний університет, факультет міжнародних економічних відносин і отримала кваліфікацію економіста-міжнародника, перекладача.

З травня 2008 по вересень 2008 проходила стажування по студентській програмі WORK & TRAVEL в США, штат Флориди. З 2009 по 2011 рік працювала редактором-перекладачем на приватному підприємстві у м. Хмельницький.

З 2012 року - член громадської організації «Українська ініціатива».

Замовник: Кандидат у народні депутати України, в одномандатному мажоритарному виборчому окрузі №189, висунутий шляхом самовисування
Артемчук Анатолій Володимирович

Виготовлено: ТОВ «Віол друк» Свідоцтво про державну реєстрацію серія А01 №648602 від 19.02.2010 р. Код ЄДРПОУ 37001057 № замовлення 131 Наклад: 1000 примірників
Відповідальний за друк: Качуровська Н.І. Тел.: (044) 425-57-79

